

Prečo sojka Škriekavka nevie vysloviť spoluhlásku „r“

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Keď prababička Príroda stvorila vtáky, naučila ich všetky aj spievať. Také pekné operené stvorenia nemohla predsa nechať poletovať v zátišiach dolinky Olinky nemé. So sojkou Škriekavkou však mala veľa práce, kým ju naučila vysloviť len jedno slovo - „kššš“. Viac sa sojke nepodarilo, nech sa snažila, ako len vládala. Veľmi sa chcela naučiť keď nie už pekne spievať, tak aspoň vysloviť čisto spoluhlásku „r“.

Sojka Škriekavka - sojka škriekavá

Dudok Chocholúšik - dudok chochlatý

- Keď nebudem vedieť pekne vysloviť spoluhlásku „r“, tak nebudem môcť ani krkať ako orešnica Alica alebo vrana Krákajka, - smútila sojka Škriekavka. - Ako jediný vtáčik budem poletovať lesným zátiším nemá.

- Ešte nie je nič stratené, - povzbudzovala sojku Škriekavku prababička Príroda. - Musíš byť trpezlivá a usilovne cvičiť.

- Ale kde cvičiť, keď ma na tete Jedli každý počuje, - ponosovala sa sojka Škriekavka. - Nemám sa kde uchýliť, aby ma tam nikto nepočul ako sa zajakávam.

- Poradím ti, sojka Škriekavka, - odvetila jej prababička Príroda. - U strýka Buka je prázdna bútlavina. Tam môžeš trénovať, koľko len chceš a čo len chceš, nikto ťa nebude počuť.

NA TÚRU S NATUROU

- *Dobre, ale porad' mi, ako si mám cvičiť jazyk, aby som sa to naučila?* - pýtala sa sojka Škriekavka.

- *Pri vyslovovaní spoluhlásky „r“ musíš opierať jazyk o podnebie zobáka. Jednoducho musíš stále „rrrkať“*, - radila sojke prababička Príroda.

Keď sa sojka vrátila od prababičky Prírody, zaletela hneď k strýkovi Bukovi a tam začala s cvičením. Lietala tam každý deň, no pokrok bol len veľmi malý.

Raz ju tam uvidel zvedavý dudok Chocholúšik, ktorý sa jej hneď opýtal: - *Čo to tam tej bútl'avine toľko rozprávaš?*

- *Ale len tak si tu skúšam spievať*, - odvetila sojka.

- *Čo mi to tu rozprávaš, odkedy vieš ty spievať?* - uštípačne sa jej pýtal dudok. - *Veď ty nevieš vysloviť ani len spoluhlásku „r“!*

Sojka sa zaharbila a povedala: - *Neviem, ale učím sa to a možno mi to už čochvíľa pôjde. Nehanbím sa za to, že mi to nejde. Mám prikrátky jazyk, aby som to vedela tak pekne vysloviť ako orešnica Alica alebo vrana Krákajka.*

- *Veď ja sa ti neposmievam*, - pokračoval zmierlivejšie dudok Chocholúšik. - *Niektoré vtáčiky nevedia vysloviť iné spoluhlásky a nehanbia sa za to. Ani ty sa nemusíš hanbiť. Pozri, húska Zuzka vie len syčať, krutihlav Sipkáč vie len sipieť, sovy zase len húkajú. A ja dudok len dudrem.*

Po tomto povzbudení od dudka Chocholúšika sa sojka Škriekavka už nehanbila cvičiť výslovnosť aj v náručí tety Jedle. No aj keď sa snažila, nikdy sa nenaučila vysloviť pekne spoluhlásku „r“. Mala skrátka prikrátky jazyk. A tak namiesto „křřkania“ stále len „kšška“. Je to dobre, lebo keby volala rovnako ako orešnica Alica, potom by ich nikto v lesnom zátiší dolinky Olinky podľa hlasu nerozoznal.